

44 Ft

Új verseimet nem soroltam ciklusokba, hanem folyamatosan rendeztem őket vélt belső összefüggések szerint. Olykor kiemelttem egyet a mápból, és rossznak ítélte, megsemmisítettem. Így készült ez a kötet, melynek nagyobbik részét nyomdába adásig semlőnek se mutattam meg. Tán kevésbé fájdalmas, mint az előző. Nincs ugyan kevesebb ok-fájdalomra, ám a vers halála az önmegtérítés, és ezt mindenáron el akartam kerülni. Ironicus írások ezek. A régi pesti vice eltoni őket, amelyben azzal vigasztalja kétségbeesett társát a süllyedő hajó másik utasa: „Mit izgatsz magad, hát a tied ez a hajó?”

SIMOR ANDRÁS

Magyar Cyrano

VERSEK

Z-füzetek/70

SIMOR ANDRÁS

Magyar Cyrano

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/70

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Simor András

Új verseimet nem soroltam ciklusokba, hanem folyamatosan rendeztem őket vélt belső összefüggéseik szerint. Olykor kiemeltem egyet a mappából, és rossznak ítélve, megsemmisítettem. Így készült ez a kötet, melynek nagyobbik részét nyomdába adásig senkinek se mutattam meg. Talán kevésbé fájdalmas, mint az előző. Nincs ugyan kevesebb ok fájdalomra, ám a vers halála az önisméltés, és ezt mindenáron el akartam kerülni. Ironikus írások ezek. A régi pesti vicc élteti őket, amelyben azzal vigasztalja kétségbeesett társát a süllyedő hajó másik utasa: „Mit izgatod magad, hát a tiéd ez a hajó?”

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Komjáthy Jenő

A szenici tanár, a vágyak óriása,
a réveteg szemű meglepte a halált,
dr. Takács a bajt csekélységnek találta,
ám a költő, a vad vivőr tutajra szállt.

Csodálkozott bizony kolléga és diák úr,
emlegették soká a derűs, jó Jenőt,
ki előtt a pokol napról napra kitárult,
és akit rémitő, száz iszonyat gyötört.

Ám arról ki tudott? Talán a vén pedellus,
ki látta jöni őt, mikor oly furcsa volt,
oly sajnálni való, mérhetlenül rideg, bús...

Azután ráköszönt valaki, és nevetve
felelt a lázadó, a különc filozóf,
míg a lelke aludt, mint télidőn a medve.

Borús önarckép

Kinek jövője nincs,
és nem vágyik a múltba,
utálja a jelent,
egériként lyukba bújna,

de hívja két gyerek
szemrehányó szemekkel,
ezért tartja magát,

krárogva ébred reggel,

és teszi dolgait,
és őrzik őt a dolgok,
igen ritkán örül,
és még ritkán se boldog;

látod, ilyen vagyok,
már magamnak se tetszem,
a lélek vegetál
elfekvőben a testben,

de néha felragyog,
mint aki élni készül,
beszél és magyaráz,
érvet forgat vitézül;

ilyenkor verset ír,
hogy kinek – ő se tudja,
hiszen jövője nincs,
és nem vágyik a múltba.

Zsoltár

Blum Józsefnek

Alánéz az égből az Úr,
vére, nyomorra, kínra lát,
az értelmetlenek fejére
képzelik lent a glóriát.

Látja a tolvajt s a fiút,
előtte nem marad titok,
előveszi a könyvet, melybe
írva vannak a mártírok.

Följegyzi nevét Szilveszternek
a hosszú lista végire,
mert sok megváltó kell a földnek,
míg megvalósul az Ige.

1984.

Idézetek

Atyámfiái, hiszitek-e,

hogy a bank
temérdek bajunkat
orvosolja?
Ha hiszitek,
hitetek rosszabb,
mint a baj maga,
mit ezáltal
orvosolni véltek.
(Így Táncsics.)
Mit számít egy bank
kirablásának bűne
egy bank alapításának
bűnéhez képest?
(Így Brecht.)
Szegény Táncsics,
szegény Brecht,
szegény én
e bankos
bankvilág bankárjai közt
mire jutunk
bankóttalanul,
banktalanul,
ám
nem bátortalanul?
Mért nem eresztitek
fejszéteket mélyen a földbe,
hogy a rossznak
gyökerét érje?
Mit használ
a fattyú-hajtásokat
lenyirbálni,
ha maga a törzsök rossz,
megmarad
és szüntelen újra hajt?
(Kérdezi Táncsics.)
Le a kapitalizmussal!
Hatalmat,
húst a dolgozóknak!...
(Kiáltja József Attila.)
ÖLJÉTEK MEG A GAZDAGOKAT!
(Ezt a mátyásföldi
kedves, szelíd anarchisták
írják a falra,
kiket lefog a liberális
rendőrség.)
Mit tehetek
hozzá
mindehhez?
A világ hiányai
előbb-utóbb
megint mélyre ásnak,

és akkor
nem bankvilág születik,
hanem
új álladalom,
józanész szerinti.

A sebhelyes sírúról

A piruló, a szende szent
az Úrhoz káromkodva ment.

A maradéknak átkait
még utolszor kimondta itt,

a verset, melyet le se írt,
jövőt jelezzon, ne a sírt, –

azután meghalt Kölcsey.
Nem volt könnyű a föld neki.

Dal

Félig-barátaim,
félig-se-híveim,
kiktől keserednek
napjaim, éjeim,

magamra hallgatok,
mivel magam vagyok,
egemre nem ülnek
az éji csillagok.

Ég vászna kiszakadt,
virrasztók hallgatag,
gubbasztanak körben
árnyékok, madarak.

Hunyt szemmel

Itt vannak félelmeim,
ellenük nem véd a rím;
szorongás érkezik, ím,
jön a semmi vizein.

Fonált ereszt fürge pók,
hálójába akadok.
Széttörtek a holnapok,
bizakodni nincsen ok.

Feszülnek a kötelek,
világom köztük remeg,
odanézni nem merek,
elbújnék, mint a gyerek.

Szerelem

*... követni szemmel
és szem nélkül követni, látni messze,
ott messze, és követni még
messzebbre is...*

NICOLÁS GUILLÉN

Szerelem ez?
Persze, hogy az,
pedig néhány szó csupán:
„Akkor csütörtökön találkozunk.”
Nézni, amikor
az ajándékkönyvet
olvasni kezdi,
vagy
felriadni éjjel
és félálomban
látni egy hosszúkás arcot,
mintha El Greco festette volna,
és nem aludni hajnalig,
aztán beszélgetni röviden,
találkozni pillanatokig,
és várni e pillanatokra,
mint kamasz, ki ügyetlenül szeret,
és ennyiben hagyni a dolgot,
és nem kezdeni semmit,
és megörülni neki megint,
nevetni a komoly arcúra,
udvarolni
és tudni, hogy nem is udvarlás ez,
de szerelem,
persze, hogy az.

Öncsalás

Mikor meglátlak, örülök,
rosszból jó kedvre derülök,
és fölélednek szavaim,
sorvégen ficáncol a rím,

beszédes lesz, ki hallgatag
járt a napok lombja alatt,
most kizöldül, ágaskodik,
fényed után nyújtózkodik,

holott tudja, hogy öncsalás,
törékeny, illanó varázs,
de rád gondolni jólesik
hétfő reggeltől péntekig.

A nap áttöri a jeget,
nem kérdi, lehet, nem lehet,
elég pár röpke pillanat,
élni erőt és kedvet ad.

Nyárutó

Arra ébredek, hogy találkozunk.
Nem találkozunk sohasem.
A láthatár hirtelen beborult.
Károgó felhők egemen.

A fájdalommal magam becsapom
Fájhat-e, ami sose volt?
Kiütözik a szakáll arcomon,
érzi, ki bennem él, a holt.

Szúrós a nyaram, rövid lesz a telem.
Nem látogat többé a szerelem.
Költő szerelme szalmaláng.

Vesztét érző vadé, kit eltalál
golyójával a vadászó halál,
azért oly mohó és falánk.

Őszi szonett

A zörgő levelek bennem peregnek,
az ifjúságot eltemetik végképp.
Szemem magamat látja idegennek,
a belső tájon óvakodva néz szét.

Teli az ősz megsebzett farkasokkal,
az oldalukon szárad a kihűlt vér.
Mikor elmentél, olyan sebbel-lobbal
tűntél el, mintha tőlem menekülnél.

A farkasnyomot elnyeli az erdő.
Tar ágak között a szél, a tekergő,
könnyen reccsenő vágyakra tipor.

Szerelem volt, vagy nem? Végül is mindegy.
Villám ütötte odvában a szívnek
utánad mi marad? Maréknyi por.

Álom

Ismét eljönnek hozzánk, ahogy jöttek, míg éltek,
hajnali röpke órán hozza őket az álom,
apám és felesége, közelednek az utcán,
valódián és élőn, még léptüket is látom;
marasztalnám az álmat, lépjenek ki belőle,
ne jöjjön ébredésem, reggeli krákogásom,
valódián és élőn, ők jöjjenek, mint jöttek,
hajnali röpke órán, át életen, halálon.

Ének

Ez a kutyatekintet
teutánad üget,
helyem már nem találnám
igazán nélküled.

Világok omladoznak,
készül véres szüret,
továbbélni se vágyom
igazán nélküled.

A földön Saturnus jár,
szívemben rémület,
ha fölfal, azt se bánom
igazán nélküled.

Alvásodba bújnék

Nézlek, hogy alszol. Ne ébredj. Aludj még.
Semmibe hullnak pillanatok, percek.
Lennék az álmod. Alvásodba bújnék.
Ne ébredj. Aludj. Ilyenkor szeretlek.

Aludni jó. Nem tudni a világról.
Feledni a megzavart, szörnyű tengert,
hol mostanában fárosz nem világol,
és a hajós nép tévelyegve teng-leng.

Sötét boruljon ránk, a legsötétebb.
Belőle gyűjtsön erőt, ki föléled.
Hajnalmadár úgysem kiált az éjben.

Kezdem a napot. Helyem nem találok.
Hátha az egész élet egy nagy álom,
melyet nem tudunk végiglátni ébren.

Búcsú

Eltöltöttük egymással életünket.
Két gyereket, szépeket szültél nekem.
Fogyó időnknek végórája sürget.
Éveinkből kipergett a szerelem.

Antibúcsú

Még összebújni néha,
amíg futja időnkből.
Valaki áll odakint,
az ajtónkon dörömböl.

Még egy kicsit örülni
tavasznak és gyerekeknek.
De azoké az öröm,
kik halálig szeretnek.

Éjszaka

Álmát vigyázom ébren az éjben,
hallgatag nyárban mozdul a lepke
nagy kötegekben hullik a hőség
nyugtalan alvó csöndlevelekre.
Indul a lélek messzi utakra,

vissza se tér tán, annyira elszánt.
Csöppnyi neszekbe bújik az élet,
aludni kéne, szeretni egymást.

Előjel

Kutya vonít hajnalban.
Éjszaka mi törött szét?
Van-e még, mi pusztulhat,
veszhet-e még örökség?

Netán a nap nem kél föl,
egy haragvó, új isten
vétkéért a vétkezőt
vízbe öli megintlen.

A földlakók indulnak,
ez élni, amaz halni,
a kincset mint a csontot
maguknak kikaparni.

Napisten fönt elalszik,
az ember nép csak sírt ás,
ítéletig tolongnak,
nem hallják a vonítást.

Tengődök

Szeme akár a hiuzé,
leskel egyszerre hatfelé,
s mikor a rendőr feltűnik,
batyuba dugja áruit.

Így látni ma. a népet itt,
a gyomra kordul, éheznek,
göncébe bújik télidőn,
meleg kínozza, nyár ha jön.

Koldul és megalázkodik,
gyötrődve húzza holnapig,
még aludni sem tér haza,
kinn talál rá az éjszaka,

egy nyitott kapualjba tér,
az ott lakótól enni kér,
szemében tiltott csillagok

várják a fölkelő napot.

Arany János olvasásakor

*Van, ki föléig adós maga, üdvet a státus-adósság
elfogadásában keres itt, nem tudni mi okból;
másik a NATO-t hívja segédül, hátha maholnap
jönnek a kedves, hön szeretett és egykoron itt járt
népek a szomszédból ide Pestig fölvonulandó.
Szóval a szájjal nagy vita zajlik most is e honban,
szájnyitogatni a büszke magyarnak kedve ha nyílik,
torgyánúl hevesen, majd csurkáúl igazából,
még olyan is van, hajh, aki próbál pozsgaysodni;
drága elődöm, jó Aranyom, most vaskori verset
írok időben (volna idő még?), késni veszélyes;
félő, holnap a rosszra a rosszabb rálicitáland,
csakhogy a másik majd leszavasztassék a diétán,
míglen a népet rusnya diéta előlni butítva
fogja hazánkban, hol mai bankár, tőkei pénzes
az maga hasznáért örömet lép alkura ügyis.*

Ballada a rosszlányokról

Az utcalányok, hajh, szegények,
dideregnek a fagyos őszben,
egy havi fixért velük ébred,
ki hajnalig nem bírja nőtlen;
nem ők zsebelik ki a pénzest,
maholnap elnyúlnak erőtlen,
és végül az APEH-ba térnek
a kupi helyett egyre többen.

A Pillangó utcába szállnak
vidám, kóborló, éji lepkék,
potrohuk mutogatva várnak,
netán szerencsét hoz a vendég,
de prosti-negyed lett az állam,
látni is elég, hogy hitessék,
mennyi strici ül bent a Házban,
készen, hogy őket kizsebeljék.

Olyan a haza, mint e lányok,
várja, int-e ánglus vagy tálján,
évszázadokig ázott-fázott
együgyű magyarjával balján,
most magát adja, mire vártok,

nosza elő, sok pénzes patkány,
vigyétek, aztán harapjátok,
ha ezt túléli, megmarad tán.

AJÁNLÁS

Herceg, nézz körül, ki a kurva,
és hányan dideregnek itten,
aki éppen a hazát dugja,
ülhetne helyettük a sitten!

Vitézre gondolva

*Igazán, hogy minden Száznak a végén
nagy dolgok esnek meg a föld kerektségén!*

Vagy éppen kicsinyek, akárhog is nézem,
apró lett e század, én szegény Vitézem!

A jók kevesülnek, tort üle a hitvány,
ide-oda lendül, mint gyerkőc a hintán.

E szép mutatványhoz köpönyeget fordít,
színét váltogatva ügyeskedik holtig.

Elvadul a világ, akár egy gyomos kert,
ritka lény az ember, egyre több a fogdmeg.

Emez vesz és árul eszmét, mint a kalmár,
ki ha földet elad, eget is elad már,

amaz árulását öngeti nagy büszkén,
hitehagyottsága bankót szüle tüstént,

viszi is a fene télen Mallorcába,
hol finom homokban barnul karja, lába.

Hát ilyen e Század, melynek, ím, a végén
kicsinnyé vált a nagy a föld kerekségén.

Féleleműző

Csak a szívemet el ne gyávítsd.
Gyávaságból halál virágzik.

Hiszen félek (bolond, ki nem fél),
de több vagyok e félelemnél.

A csorda hangját idehallom,
arra készül, hogy lerohanjon,

tolong mind, a vezért követve,
bődül fiatalja, öregje,

a patájuk közelről csattan,
de ne lássák, hogy megriadtam.

Így várom őket szemtől szembe.
Pusztulni is jobb verekedve.

Magyar Cyrano

*No jertek! Kardom fejetekre vág,
Előítélet. Alkú. Gyávaság!*
Politikusi Góg. Magyar Ugar.
Életünk fölött mi dölyföl, ural
szívet, lélegzetet és agyvelőt,
Tirátok vágok mindenekelőtt,
múltból érkező ronda Huhogás,
mi színesbőrű focistát gyaláz,
vagy fölirat egy tiszta házfalon,
cigányt gyalázó undok Szidalom,
mely hallatán orromnál is nagyobb
leszen fülem, és nem hallgathatok,
míg lélegezni képes a tüdőm,
szavam vasával keresztül ütöm
a mocskosszájú himpellért, aki
béltermékét száján ereszti ki.
Azt mondjátok, mindez hiába? Jó!
Úgyis megcsúfol holnap a való,
és nem kellek? De verekedni kell
sok kísértő, rút, magyar senkivel,
ős-ellenséggel, ki a századok
mélyéből kibú, és megint horog-
keresztes zászlót lobogtat keze,
ha más nem teszi, kardom csapja le!

Fogyásomról

Fogyok, netán még elfogyok, a baj

nem mutatható ki orvosilag;
csak én tudom mi, inkább ki miatt
vesztettem tíz kilót igen hamar.

Kiról a kín fölös kilót lemar,
szöveget nem gyárt, bár ez a divat.
Kedve zsákján közöny hasít likat,
s ritkul szava, mint fejbúbbon a haj.

A szerelem, a költészet fogyaszt,
egyik a másikánál gonoszabb,
húsonmon rágódnak, nem lelkemen.

Bizony pórul jár, ki nem verebész,
szonettjét bevégezvén, odavész.
Dezső, bocsásd meg e verset nekem!

Ladányi helyett

Konyhányi világomban
verseket írok mostan.

Innét hegyre nem látok,
nincsenek kilátások.

De a rím azért szúrjon,
ha kell, páncélba bújjon

érte, ki a beomlott
bánya mélyén botol most

fuldokolva, hörögve,
fogytán a levegője.

Érte írom a verset,
mint a költő, ki elment,

míg oda nem visz lábom,
hol lelkemre vár Kháron.

Ismeretlen galaktikában ébredni volna jó

Barátságosan elbeszélgetek ezzel-azzal,
ki úgy tesz, mintha
nem tudná, kivel is társalog.
Aztán jönnek az úgynevezett elvbarátok,

kik írásaimat túlzóan keserűeknek tartják.
Talán legjobb volna csigaházba bújni,
mielőtt Goya szörnye rám tapos.
Taposna a vén földre inkább,
vagy rúgna bele, hadd szálljon labdaként.
Ismeretlen galaktikában ébredni volna jó,
kedves, kis zöld lényekkel kommunikálni.

Mese

„Be kell osztanunk, hogy mikor ki eszik kevesebbet” –
mondta macskájának a nyugdíjas biológianár. A macska
nemigen értette a dolgot, hétfőn, szerdán és pénteken,
amikor ő evett kevesebbet, keservesen nyávogott. A
nyugdíjas biológianár ilyenkor a fejét csóválta: „Hiába –
mondogatta a macskájának a konyhában –, nem vagy
ember.” Aztán fél év múlva különös dolog történt. Kedden,
csütörtökön, szombaton és vasárnap, amikor ő evett
kevesebbet, a nyugdíjas biológianár keservesen nyávogott.
A macska ilyenkor a fejét csóválta, de nem mondott
semmit.

Életkép

Meztelen vénasszony a folyosón.
Ez itt
nem Dante pokla,
hanem egy Szociális Otthonnak nevezett
szegényház.
Itt beszélgetek most
a kiváló Ady-, Marx-életrajz
és számos
máig kiadatlan dráma
szerzőjével.
Egyetlen értő olvasóm
szenilis elmebetegek közt
fejezi be életét.
Déjà vu-érzésem becsap,
hiszen
a vak Táncsicsot
nem én látogattam
a múlt század végén.
Ráadásul
remény sincs, miként
volt a huszadik század elején.
A remény

a mi századunkból egy másikba szökött.
Ezenközben
az ápolónő
betuszkolta a meztelen vénasszonyt
a szarfoltos fürdőszobába.
Tovább beszélgetünk.
Úgy teszek, mintha
senki sem vonult volna végig
imént a folyosón.

Ítélet

Menj pusztító utadra, Háti.
Ne maradjon meg az az ország,
nyomukat se lehessen látni.

Vigye ki-ki vacak motyóját,
életét mentve, menekülve.
Aztán jöjjenek ronda hordák.

Szálljon égig a semmi füstje.
Legyen kihalt a nyomorult hely,
emlékük utód ne betűzze.

Házuknak a helyét is túrd fel,
de agyarak vértől ne ázzék.
A többit elvégzi a dzsungel.

Jób

Miként a bibliai Jób,
ki nem várt többé semmi jót,
és vélte, inkább halni jobb,

nem akart juhot, se tevét,
újakat halottjaiért,
és az Úrtól áldást se kért.

Utállak téged, én Uram,
mert megalázol oktalan,
nincs másom, csak peres szavam.

Ne lássam hát, mi közeleg,
legyek hamarost öregebb,
a végidőhöz közelebb.

Ellenszonett

Hagyjak fel a temetkezéssel, kérnek,
miközben nem világomat, hanem
világom lehetőségét, elképzelt
és nem lett jövőndömet temetem.

Hagyjak fel a temetkezéssel, kérnek,
miközben nem enmagamat, hanem
önmagam lehetőségét, elképzelt
és nem lett szerelmemet temetem.

Kedvesen kérnek, baráti-bután,
és ismételtetik nap nap után,
már-már tanácsuktól vagyok beteg.

Tintám még nem eléggé fekete,
szurok legyen, ragadjanak bele
a jótét lelkek, lírai legyenek.

Góngora

Szűkén mért nyugdíjára várva mintha
mai hatvanas volna, kit kirúgtak;
a barokk vers nem izgatta az udvart,
hát nem jutott neki, csak alamizsna.

Vigye titkait magával a sírba,
ki céltáblája megvetésnek, gúnynak,
ám a tudorok tudása kipukkad,
s csütörtököt mond kezükben a flinta.

A bölcs öreg a semmi időn átnő.
Hol van a király, hol van a királynő?
Háromszáz év, és győzelmet vesz végleg.

Hol a hajdani pompa, a hivalgó,
hol a sok kevély, nagyszájú hidalgó?
Nem másutt, csúfolt versében a vénnek.

Mai ekloga

Minálunk nem robbannak bombák, mint Boszniában,
az esőverte földön tekergő hernyó mászik;
csak az élet múlandó, a kínok megmaradnak,

mivel jövendőnk fáján a pusztulás virágozik.
Most soványodva élek, mert elhagytak a vágyak,
magammal is haragban, szívesen volnék másik,
ki az Úr templomából a sok kufárt kiűzi,
és nem mennybéli békét, de földi lázadást szít.
Az Úr temploma hol van? Itt ülök a romok közt,
és akárhová nézek, csak az üresség ásít.
Az ország roppant vályú, árad benne a moslék,
körüle sarlatánhad maradékgig vitázik.
Hol van a nép, ki tetté varázsolja a semmit?
Munkátlan és hazátlan a szerencsére vár, míg
tünedeznek az évek, ámokfutó bolondok,
egymás nyomába érve loholnak sehováig.
Nem vörösük az égbolt, és a betiltott csillag
fénye a végtelenből földünkig el se látszik.
Boszniában a bombák robbannak, és a sárban,
az esőverte semmin tekergő hernyó mászik.

Ésaiás

Oly korban él, költő, megint utódod,
mikor arcunkon vörösük a szégyen;
háború dúl Európa közepében,
és földbe bú a lélek, mint vakondok.

Még sose volt az égen ily gonosz hold,
vad ágyúszó gurul egy messzi réten;
ma Sodomában egy lakos se vétlen,
nagyok a bűnök, rosszabb lett, mi rossz volt.

Bankárok, tőkepénzesek, nyerészek
között az élet egyre nyomorultabb;
vérpád foglya az álom, a kivégzett.

Határainkon kintől tébolyult had;
ifjú irigyü éveit a vénnek,
akinél ő mélyebb poklokba bukhat.

Példabeszéd

*Mert igazságot mond ki az én ínyem,
és emiatt megbélyegzett vagyok,
még akkor is, ha hosszan hallgatok,
és nem segít rajtam semmilyen isten.*

Lángot se küld, hogy belülről hevítsen,

ha kívül már egyetlen sem lobog.
De mégis vagyok kiáltó torok,
bár kiáltásom inkább csak nyüszítem.

*A gonosz utat és az álnok száját
gyűlölöm. De a tanács nem enyém,
és eszeség sem vagyok, sem erő.*

Rögzítem, amit tartogat a század,
melyből kiszökött a csalfa remény,
és olyan lett, mint ócska temető.

Ellenima

Uram,
üzenetközvetítődöt
meghallgathatnád végre.
Rajta még
keserves bődulésem,
amikor mammutjaiddal verekedtem,
és panaszom, amikor fáraóidnak
emeltem piramist.
Nem igaz, hogy Mózesnek válaszoltál,
és hogy fiadat ideküldted volna
az összezilált huzalok
kibogozása végett.
Egyszerűen veszed az üzenetet,
immáron több mint egymillió éve
felelet nélkül.
Vedd hát átkomat!
Atkozott légy, Uram,
ki nem vagy a mennyekben,
és ne szenteltessék meg a te neved,
és ne jöjjön el a te országod,
mert hazugság vagy,
és én, a bűnben fogant,
igazabb vagyok, mint te!

Elégia

Az ösvényt, amelyen Terry futott,
azóta benőtte a fű,
a gyerekhangot elvitte a szél.

Kijön-e a Chicho még a ház elé,
ha szomszéd érkezik oda,

fecsegni erről-arról egy kicsit?

Ott éltem, s mintha ott élnék ma is,
olyan közeli az a ház,
délután a piacra indulok.

Boniato, malanga érkezett,
keresgélek szép nagyokat,
nincs ok sietni, megvár az idő.

Ott vár az időm, nem jár le soha,
megállt akkor a pillanat,
nincsen pillanat örökkébbvaló.

A sziget

Vén emigránsok gondolnak vissza így
egy házra vagy egy szóra, mert kiesik
agyukból valami, s végképp elveszett,
nem pörgethetik hátra az éveket,
bennem így él, egyre mélyebbre merül
az a sziget, elvehetetlenül,
halottjaimmal, kik benne fekszenek,
s nem kérnek másutt díszesebb sírhelyet,
fölfénylik a nap, Yolanda mosolya,
és nem vagyok szomorú, se tétova,
mert van világom, nem másé, az enyém,
kutyánk, Mócsi hever házunk küszöbén,
és mint a tenger, kitárul a jövő,
nem vakhit, neip délibábként elszökő,
hát odavisz, vissza a jó képzelet,
hol talán többé már sohasem leszek.

Andy García négyéves kubai kisfiúnak, aki kék színű csillagot rajzolt, és rajzának „A magányos csillag” címet adta

Mióta ember néz az égre,
ez a csillag, melynek színe ma kék,
volt és marad minden reménye.

Messziről jött, messzire izzik,
kék színe is vörösük voltaképp,
világít egészen a sírig.

Lángot nem olt ki tiltás, átok,
őrzik az álom kékvörös színét
itteni és messzi világok.

Mily nagy a hited, kicsi Andy,
végtelen, mint szívünk fölött az ég,
villámként fogunk megmaradni.

2003-ban

Ő nem vesztett, rá acsarognunk mostig azért kell,
mert veszedelmes félszáz évvel a holta után is.
Hát a kövér elvértve kinek jut eszébe manapság?
Lomtár őrzi nevét rég, órá szót se fecsérünk.

Kísértetek

Rút a jelen, nosza, higgyük szépnek gyorsan a múltat,
és iramodjunk fürge csapatban hátrafelé mind.
Majd ha a múltban messzire értünk, hősi futásun-
kért a jövőndő emlékérmet nyújt a kezünkbe,
az lesz szép nap, olyan szép nem volt még sose eddig,
hát sebesen iramodjunk abba a tegnapi korba,
melynél szebbre a szívünk, lelkünk vágyani se vágyik,
végül is akkor voltunk nagykövetek, felelős posz-
ton dirigálok, ezredesek vagy pártközponti személyek,
majd aranyozza utunk a jövőndő fénytüzü napja,
mely ama múltban őrzi töretlen hajdani lényünk.

Böködő

Nyerekedni, vigadni... a csődbe...
Ez a világ máris röggel főd be,
nem tudok hát sehogy véget vetni
fáj-dalomnak, kínom ha seregnyi.

Penig érte folyvást csak megrónak,
kedve ellen tészek olvasónak,
azt juttatom eszébe, mi bántja,
ilyen költőt vigyen el a kánya!

Ez nem nézi tavasznak szépségét,
torzul benne a vidorabb mérték,
még gyerekét is ezzel busítja,

mikor éppen versbe kanyarítja.

Ünnepét sem ismeri a szónak,
bár novembert jelezzen a hónap,
amit ő ír, nem lehet szavalni,
bököd inkább, az értéke talmi.

De a világ, ez a temetőbe
vagy Dunába vivő, nem lesz tőle
kárhozandóbb; hogy javul, nem hinném,
máson múlik ez, nem az ő rímén.

Jó olvasó, ünnepre ki vágyói,
bírd bökését, érjen ugyan hátul,
ama helyen, mely igencsak viszket,
ha nyers volt a nemlétező bifsztek.

Reggel

Lenyomom a vekkert. Aludj tovább.
Elég, ha én ébredek kora reggel,
magam mögött hagyva az éjszakát.

Macska miákol, és a két gyerek
odabent alszik a szomszéd szobában.
Lehetőleg zajtalanul kelek.

Kávé. Reggeli. A napi rutin
életben tartó dolgaival kezdem,
szökve a baj elől, alamuszin

homokba dugom inkább a fejem
mintsem jövőendő életemre lássak
leskelődve a zúzott üvegen.

A parton

Ami volt, elveszett.
Nem őrzi képkeret
a halott éveket.

Emlék se látogat.
Egy gazdátlan fogat
elvitte álmomat,

és vele jó lovam

a semmibe rohan,
holminden ellovan.

Nem várok senkire.
Lelkemnek messzire
kell immár mennie.

Fohász

Párkáim kérlelem,
hagyják meg énnekem
egyszeri életem.

Mig téblábolok itt,
legyen, mi boldogít
egészen holtomig.

Nyerjek vigaszt, erőt,
és mindenekelőtt
tüdőmbé levegőt.

A vershez, haragot.
Aztán legyen, ahogy,
ki nem vagy, akarod.

Naplemente Zamárdiban, Juan Ramón Jiménez-szel

Juan Ramón,
azt mondja ön:
„mi nem lett a miénk,
az is miénk, mert miénk lehetett volna!
így búcsúzott
a mólónál
a meleg és friss alkony órájában,
mialatt
a bárka, a sötét, már várta.
Mi nem lett enyém,
nem enyém végleg.
Mit ér a volna? Semmit.
A nap a széllel hiába verekszik,
ha oda térünk,
ahol semmi sincsen.
„Minden elválík mitőlünk,
mihozzánk hűtlenül.”
Csak ez igaz.

Most ez igaz. Más semmi.
Egy percet sem lehet visszaszerezni,
ha nem élhetünk a jövőből.
Nem-tengerünk
semmi-moraját hallgatom.
Higgye el, Juan Ramón,
ez az előest,
és az őszi nap hiába opálos.
A bárka, a sötét, miránk vár.
Egy percig még megállnák
várnál
naplementét, szerelmet.
Minden elmegy,
minden elválík mitőlünk,
s jön az éjjel
hosszan síró esteli széllel.

Sírkő

Itt nyugszik Simor András, többé nem simonozza
senki szegényt, aki folyvást szembeszegült a Gonosszal.
Nem nevetik ki a nők sem, mert vala velük ügyetlen,
és kamasz-éniét két gyerek apja lévén se feledte.
Göggel bánt vele dölyfös bankár, szöske miniszter
elbánt, úgy ám, hát ide más szó, sajna, nem illik.
Vívta csatáit, bár ez túlzás, szólni csatáról,
egyszerűen csak semmibe vették senki pojácák.
Tudd, idetévedt, hogyha megállít itten e sírkő:
ő nem adósod, ronda halálból is pöröl érted.

Készült 500 példányban

**Ez a
459
példány**

**ISBN 963 650 270 6
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**950308 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14–16., XIII. Szent István krt. 26.
és a XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.
